Marko Rijavec

CAMINO

pot, ki se začne na koncu

Marko Rijavec
CAMINO, POT, KI SE ZAČNE NA KONCU

Druga izdaja

© Celjska Mohorjeva družba, 2022
Vse pravice pridržane.

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP), © Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem, 1996, 2003. Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-312.47
27-584-57(460Santiago de Compostela)
27-29

RIJAVEC, Marko
Camino, pot, ki se začne na koncu / Marko Rijavec. - 2. izd. - Celje : Celjska Mohorjeva družba : Društvo Mohorjeva družba, 2022

ISBN 978-961-278-572-7
COBISS.SI-ID 92958211

Marko Rijavec

Camino,
pot, ki se začne na koncu

1857
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

VSEBINA

Pot te pokliče 7

1. dan camina: *Ko te megla opeče* 9
2. dan camina: *Dva angela ob mrzli reki* 12
3. dan camina: *O biku, ki me je nasadil na roge* 15
4. dan camina: *El Perdón* 17
5. dan camina: *Taka in drugačna darila* 20
6. dan camina: *Videti več* 22
7. dan camina: *Vitez na belem konju* 24
8. dan camina: *En korak naenkrat* 26
9. dan camina: *Samo ne ustavi se* 29
10. dan camina: *125 gramov pašte* 31
11. dan camina: *Prva pogrešanja* 33
12. dan camina: *Nositi veselje* 36
13. dan camina: *Tišina postane prijetna* 38
14. dan camina: *Žulji, takšni in drugačni* 40
15. dan camina: *Počitek* 42
16. dan camina: *Neskončna ravnina* 44
17. dan camina: *Torta* 46
18. dan camina: *Norost* 48
19. dan camina: *Zapuščanje* 50
20. dan camina: *Strahovi* 52
21. dan camina: *Besede na kamnu* 54
22. dan camina: *Cruz de Hierro* 56
23. dan camina: *Utrujenost* 58
24. dan camina: *Pod javorjem na hladnem zidcu* 60
25. dan camina: *Pot dá, kar potrebuješ* 62
26. dan camina: *Brat osel in tečna muha* 64

27. DAN CAMINA: *Množice* 66
28. DAN CAMINA: *Nepredvidljivost camina* 69
29. DAN CAMINA: *Vsak korak je vreden truda* 71
30. DAN CAMINA: *Poslednja preizkušnja* 74
31. DAN CAMINA: *Botafumeiro* 76

NAMESTO EPILOGA 78

6. DAN CAMINA

Videti več

Ponedeljek, 28. avgusta 2017

Nikoli poprej nisem čutil sredinca na nogi. To naredi bolečina. Več čutiš. Bolj občutljiv si. Ne nujno »občutljiv« v slabem pomenu besede, če slab pomen te besede sploh obstaja. Ker bolečina pomaga gledati … in videti. Zaradi nje postaneš vsaj nekoliko počasnejši, svoj korak umiriš in kar naenkrat vidiš stvari, ki jih preprosto ne opaziš, če si zdrav in (pre)hiter. Kapljice rose na drobni cvetlici, gosenice na poti, polže s prelepimi vzorci na svojih hišicah, oblake in zlato pšeničnega polja, pa tudi bolečino romarja, ki šepa, občuduješ njegovo vztrajnost in optimizem, imaš čas, da mu rečeš dve besedi in mu prepustiš uho, da ima kam izliti bolečino.

Skupaj z Jakobom delava to pot sprejemanja bolečine, ki je pot pozabljanja sebe in opažanja drugega. »Zebedejeva sinova Jakob in Janez sta stopila k Jezusu in mu rekla: ›Učitelj, želiva, da nama storiš, kar te bova prosila.‹ Rekel jima je: ›Kaj hočeta, da vama storim?‹ Rekla sta mu: ›Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.‹ Jezus jima je dejal: ›Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga jaz pijem, ali biti krščena s krstom, s katerim sem jaz krščen?‹ Rekla sta mu: ›Moreva.‹ In Jezus jima je dejal: ›Kelih, ki ga jaz pijem, bosta pila, in s krstom, s katerim sem jaz krščen, bosta krščena; dati, kdo bo sedèl na moji desnici ali levici, pa ni moja stvar, ampak bo dano tistim, ki jim

je to pripravljeno.‹ Ko je drugih deset to slišalo, so se začeli jeziti na Jakoba in Janeza. Jezus jih je poklical k sebi in jim rekel: ›Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge‹« (Mr 10,35-45).

Začel sem več moliti. Moje jagode rožnega venca se pretakajo med prsti in meči in kolenom. Za ljudi svojega življenja molim. In za to, da bi šla nevihta mimo. Še sem se bal strašljivo črnih oblakov na obzorju, ki so nam ves dan grozili, a so se vseeno ves čas pred nami umikali in nas počakali tik pred mestecem Los Arcos [los arkos], ki je naš današnji cilj.

Želim se nekoč iskreno veseliti tudi dežnih kapelj, tudi v njih gledati dobroto Boga, ki nam je danes na pot postavil brezplačno pipico črnega vina, klopce, vodo in pa toliko dobrih ljudi, ki se nam smehljajo in za nami kot v blagoslov drug za drugim kličejo: »Buen Camino!« Morda pa je danes svet lepši tudi zato, ker sem končno eno noč spal, kot se spodobi. Dobro spati je tudi dar, katerega dragocenosti se zaveš šele takrat, ko cela eskadrilja smrčečih glasov udari po tebi in tudi čepki za ušesa ne morejo nič.

Še vedno sem daleč. A Santiago je vendarle bližje kot včeraj.

Marija, počasnosti nam je treba v tem divjem času, da bi mogli slišati Boga, ki nas kliče k spreobrnjenju tudi danes, tudi nas, po ljudeh, s katerimi živimo. Ti, ki si v sebi ohranila Besedo in jo premišljevala, mi pomagaj, da si vzamem čas za premišljevanje in občudovanje. Amen.

7. DAN CAMINA

Vitez na belem konju

Torek, 29. avgusta 2017

Legenda pravi, da je blizu mesta Logroño [logronjo], kamor nas je tokrat pripeljala starodavna Jakobova pot, v neki trdnjavi živel kralj Ramiro [ramiro]. To je bil čas mavrskih napadov v Španiji in tako se je zgodilo, da je njegov grad obkolila tridesettisočglava vojska, medtem ko je imel sam na voljo borih tristo vojakov. Vendar so bili to pogumni, pokončni, neustrašni možje, sklenili so, da se bodo borili do konca, do zadnje kaplje krvi. Ponoči pred bitko pa je kralj sanjal, da mu je pred grad na konju prijahal sveti Jakob, se jim pridružil in se boril zanje. Tako se je tudi zgodilo. Maloštevilna vojska je premagala mnogo številčnejšo množico in nihče ni točno vedel, kako se je to zgodilo. Tisti, ki so umirali na bojišču, pa so baje videli nekoga, ki se je zanje bojeval na belem konju. Od takrat tu stoji njemu posvečena cerkev, Jakobov meč pa je postal znamenje romarjev.

To legendo nam je ob skromni, a okusni večerji v župnišču poleg nje povedal neki Bolivijec, ki je že četrtič na caminu, že četrtič v Logroñu [logronju]. Morda zato, ker je tudi sam že videl nekoga na belem konju, kako se na tej poti vedno znova bojuje zanj. Tako kot mi. S pretresljivo lepim sončnim vzhodom je prišel, potem nas je kot koprena megle varoval na odseku poti, kjer ni bilo enega samega drevesa, da bi nam pomagalo s senco, nato pa je spet odgrnil

sonce, da nas je pogrelo in posušilo, in nazadnje priskrbel še vetrc, da sonce ni premočno žgalo.

Morda zato romarji kar naprej hodijo po teh poteh – da bi videli, da bi se prepričali, kar v vsakdanjem hitenju tako hitro spregledamo, misleč, da je vse odvisno od nas in da zgolj sami krmilimo svoje življenje. Takrat je mnogo lažje videti vse ugodne stvari kot splet naključij, tu pa ne. Tu bolje čutiš, da nekdo jezdi poleg tebe in da bi ti brez njega trda predla, še nekoliko bolj si nebogljen kot doma, veliko bolj se zavedaš, da je življenje večje od tebe, da nimaš moči in oblasti nad njim. Da človek ni kralj, da je berač, ki živi od darov Nekoga, ki skrbi zanj.

Današnja etapa je bila res dolga, celih osemindvajset kilometrov smo prehodili, mi uborni romarji z utrujenimi nogami. Nekdo je šel z nami. In to vem predvsem zaradi množice krasnih ljudi v albergu, ki živi samo iz prispevkov in kjer se verjetno prav zato skupaj večerja in si med seboj tako veliko pomaga in se pogovarja. Kot velika družina, ki je jutri več ne bo, a nas je vse spremenila in obogatila.

Zdaj legam spat po tem napornem, a najlepšem dnevu na caminu. Ležišče je borno in trdo, samo tanek kos spužve na mrzlem podu, in premajhna soba je spet nabito polna, a vame kot nekakšen nedopovedljiv čudež legata veselje in mir. Ne, moje bolečine niso popustile in morda se bodo jutri zjutraj zaradi skromnega ležišča početverile. A tokrat me to ne skrbi, ne bojim se. Saj, če dobro prisluhnem, nekje pod oknom slišim tiho tleskanje konjskih kopit …

Marija, pomagaj mi še konkretneje čutiti navzočnost Boga v mojem življenju. Naj ga srečam v lepih in težkih trenutkih svojega romanja po zemlji, naj čutim, da me ima rad. Amen.